

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1836.)

En indien eenig mensch zoekt zichzelf op te bouwen, en zoekt Mijnen raad niet, hij zal geene macht hebben, en zijne dwaasheid zal geopenbaard worden.

LEER EN VERB. 136 : 19.

No. 13.	1 Juli 1909.	14de Jaargang.
---------	--------------	----------------

SAMENZWERING TE NAUVOO.

(Uit het Engelsch vertaald door H. DE BRIJ.)

Vroeg in het voorjaar van 1844, het jaar waarin hij vermoord werd, ontstond er een zeer sterk en bitter gevoel tegen den profeet Joseph bij vele van zijne broederen die in en rondom Nauvoo woonden; en sommigen van hen die hooge positiën in de Kerk bekleedden en van wie verondersteld werd, dat zij zijne beste vrienden waren, keerden zich tegen hem en zochten door verschillende hun ten dienste staande middelen hem nadeel te berokkenen. Velen murmureerden en klaagden en sommigen die goddeloozer waren, zochten eene gelegenheid om hem het leven te benemen, en spanden voortdurend samen om dit doel te bereiken. Ten laatste werden deze goddelooze gevoelens zoo sterk en algemeen bij een zeker gedeelte, dat zij besloten een organisatie, of geheime verbinding te vormen, waardoor zij beter instaat zouden zijn hunne goddelooze doeleinden te bereiken.

In overeenstemming hiermede werd er besloten eene geheime vergadering te houden op zekeren Zondag, in het nieuwe steenen huis van William Law, een raadgever van Joseph, en voorzichtig werden die leden der Kerk uitgenoodigd van wie gedacht werd dat zij verkoeld, of in overeenstemming met deze goddelooze oogmerken en verlangens waren. Onder hen die eene uitnoodiging ontvingen tot het bijwonen dier vergadering was broeder Denison L. Harris, thans (1884) Bisschop van Monroe, Sevier County, Utah, doch destijds een jongeling van zeventien jaren. Austin A. Cowles, te dien tijde een lid van den Hoogen Raad,

was een der leiders in deze goddelooze beweging, en zijnde een geboor en een intieme vriend van Broeder Harris, zoo had hij de jeudige Denison eene uitnoodiging voor de geheime vergadering gegeven, en vertelde hem eveneens zijn vader ook uit te noodigen, en vooral aan niemand anders een woord daarvan te zeggen, daar alles een diep geheim moest blijven. Denison was zeer verontrust over die uitnoodiging en over hetgeen broeder Cowles hem had verteld; en terwijl hij op een stapel brandhout van zijn vader daarover zat na te denken en bedacht wat het beste zou zijn voor hem om te doen, kwam een andere jongeling, Robert Scott genaamd, die op een kleinen afstand van hem woonde, en voegde zich bij hem, waarna hun gesprek zich over verschillende onderwerpen, hun leeftijd eigen, handelde, daar zij verscheidene jaren vertrouwelijk met elkander omgegaan hadden. Het gesprek had niet lang geduurd of zij bemerkten dat beiden iets op hun gemoed hadden, hetwelk hen verontrustte, doch dat geen van beiden scheen te willen mededeelen. Ten laatste stelde een van hen voor, daar zij altijd elkanders vertrouwen genoten hadden, een ieder zijn geheim aan den anderen mede te deelen op voorwaarde, dat zij elkanders geheim niet zouden verraden.

Beiden stemden hierin toe, en toen elk van hen de oorzaak van zijn onrust verhaald had, bleek dat het juist hetzelfde was — beiden hadden eene uitnoodiging voor de geheime vergadering ontvangen. Robert Scott opgevoed zijnde door William Law, was als het ware een lid der familie, en dit was de oorzaak dat hij hem tot de vergadering had uitgenoodigd.

„Wel, Den”, zeide Robert na een kleine pauze, „gaat gij de vergadering bijwonen?”

„Ik weet niet”, antwoordde Denison, „gaat gij?”

„Ik weet niet of ik gaan zal of niet”, zeide Robert, „wat dunkt u indien wij in huis gingen en aan uw vader de uitnoodiging overbrengen en zien wat hij er van zegt.”

Beide traden hierop het huis binnen en onderhielden zich eenigen tijd met Denison's vader, Emer Harris, die een broeder was van Martin Harris, een der drie getuigen van het Boek van Mormon. Zij deelden hem de uitnoodiging mede en vertelden hem vele andere dingen die broeder Cowles aan Denison verteld had. Hij besloot onmiddellijk naar den Profeet Joseph Smith te gaan, die toen in Nauvoo woonde, en hem om raad te vragen. Hij ging onmiddellijk naar het huis van Joseph Smith, een afstand van twee en een halve Eng. mijl, en deelde hem de geheele zaak mede. Joseph luisterde met belangstelling naar hem totdat hij geëindigd had, waarna hij zeide: „Broeder Harris, ik zou u raden deze vergaderingen niet bij te wonen, noch eenige aandacht aan

hen te schenken. Gij moogt echter aan de jonge mannen zeggen, dat ik gaarne wensch dat zij zullen gaan, doch zij moeten bepaald mij eerst een bezoek brengen, voordat zij naar de vergadering gaan. Ik wensch hun eenige raad te geven."

Volgende gebeurtenissen bewezen de wijsheid van Joseph Smith, in het geven van raad aan broeder Emir Harris de vergadering niet bij te wonen en jongere mannen te verkiezen dat werk te doen, hetwelk hij wenschte gedaan te hebben. Broeder Harris keerde huiswaarts en deelde de jongelingen mede wat de profeet verlangde dat zij zouden doen, hetwelk zij gretig aannamen. Overeenkomstig hiermede begaven Robert en Denis zich den volgenden Zondag, voordat de geheime vergadering plaats had, naar het huis van Joseph, om te vernemen wat hij van hen wenschte dat zij zouden doen. Hij deelde hun mede, dat hij verlangend was, dat zij de vergadering zouden bijwonen, aandachtig toezien en al wat er plaats zou vinden aan hem mededeelen, zoodra als er eene gelegenheid zich voordeed. Bovendien vermaande hij hen zoo weinig te zeggen als mogelijk zou zijn en te verhoeden ergernis te geven.

Zij woonden de vergadering bij gelijk als van hen verlangd was. Er waren vele personen aanwezig en den meesten tijd werd besteed met het verzinnen hoe het beste begonnen zou worden en eene organisatie te vormen. Zeer sterke redevoeringen werden tegen den Profeet gehouden en vele leugens verteld, om de harten der aanwezigen met vooroordeel te vervullen. Dit gedeelte der verhandelingen was geen moeielijke taak, aangezien het element waaruit de audientie was samengesteld zeer vatbaar voor zulke kwade indrukken was, en zij die spraken waren hoogst voorspoedig in het verwekken der verlangde indrukken en het doen ontstaan van vijandige gevoelens tegen den profeet Joseph, waardoor zij hun doel, om de profeet te verwoesten, hoopten te bereiken.

De vergadering werd gesloten en zou den volgenden Zondag voortgezet worden, en de twee jongelingen werden uitgenoodigd, deze eveneens bij te wonen, doch werden aangemaand geen mensch iets te vertellen wat in de eerste vergadering had plaats gevonden. Zoodra als de gelegenheid zich voordeed brachten zij een bezoek aan Joseph, verhaalden hem hetgeen plaats had gehad en gaven hem de namen dergenen die de leiders in de verhandelingen waren geweest. De voornaamste leiders onder de samen-zweerdere, want zulke waren zij inderdaad, waren Willam en Wilson Law, Austin A. Cowles, Francis en Chauncey Higbee, Robert Foster en zijn broeder, twee Hicks broeders, en twee kooplieden Finche en Rollinson, welke vijanden der Kerk waren. Na

hun verslag gehoord te hebben en vele vragen aan hen te hebben gedaan, welke zij volgens hun beste kennis beantwoordden, zeide Joseph tot hen: „Jongelingen ik wenschte dat gij hunne uitnoodiging aannaamt en de volgende vergadering bij zult wonen. Doch brengt mij den volgenden Zondag voordat de vergadering aanvangt weder een bezoek, daar ik wellicht u iets meer mede hebt te deelen, voordat gij er heen gaat.”

Toen de week voorbij was, gingen zij naar Joseph die hun de noodige raad gaf, waarna zij zich naar genoemde vergaderingen begaven. Bij deze gelegenheid waren de samenzweerdere vijandiger in hunne lasterende beweringen ten opzichte van Joseph. Zij beweerden dat nieuwe misdaden die hij bedreven had ontdekt waren en de ouden werden veel erger voorgesteld. Hunne beschuldigingen betroffen niet alleen Joseph doch ook zijn broeder Hyrum, en andere voorname mannen in Nauvoo. Er scheen geen einde aan de goddeloosheden, waarvan deze goede mannen beschuldigd werden, te komen, daar het grootste gedeelte van den tijd tot laat door de verschillende sprekers in beslag werd genomen, in het aanklagen en beschuldigen van Joseph en zijne vrienden van de hoogst verschrikkelijkste misdaden. Voor het verdagen der vergadering was het dan ook besloten, dat allen gedurende de eerstkomende week alles in het werk zouden stellen de zaak op te werken, zoodat beslist niets meer mocht gedaan worden, zonder vertraging, om een meer volkomene organisatie te weeg te brengen. De vergadering zou wederom op den volgenden Zondag te zamen komen. Daar genoemde jongelingen zich zeer stil gehouden hadden en niets hadden gezegd tegen hetgeen besproken was, zoo werd verondersteld, dat zij het eens waren met deze beweging en eene uitnoodiging werd hun wederom gegeven om de volgende vergadering bij te wonen.

Gelijk bij de vorige gelegenheid zochten de jonge mannen wederom een geschikte gelegenheid aan Joseph hun verslag te geven, zonder eenige achterdocht bij diegenen te doen verwekken die de vergaderingen hadden bijgewoond. Aandachtig luisterde hij toe naar het verhaal van al hetgeen in de tweede vergadering had plaats gevonden, waarna hij zeide: „Jongelingen komt den volgenden Zondag weder naar mij toe. Ik wensch dat gij de volgende vergadering eveneens zult bijwonen.” Zij beloofde zulks en verlieten het huis. Zij hielden echter alles geheim voor hunne overige vrienden en gingen op de aangewezen tijd weder naar de woning van Joseph, om hunne gewone instructien te ontvangen. Bij deze gelegenheid zeide hij tot hen met een zeer ernstig gelaat: „Dit zal uwe laatste vergadering zijn; dit zal de laatste maal zijn dat zij u in hunnen raad zullen toelaten. Zij zullen tot

een zeker besluit komen. Doch draagt zorg, vervolgde hij, dat gij geen verbond sluit, of eenige verplichting van welken aard ook met hen aangaat. Weest ten zeerste ingetogen, en maakt geen belofte, om tegen mij of iemand dezer plaats samen te spannen. Houdt u stil, en neemt geen aandeel in hunne beraadslagingen." Na een stilzwijgen van eenige oogenblikken voegde hij er bij: „Jongelingen, dit zal hun laatste vergadering zijn, en het kan mogelijk zijn, dat zij uw bloed zullen vergieten, doch ik denk nauwelijks dat zij zulks zullen doen, aangezien gij nog zoo jong zijt, deinst niet terug. Indien gij moet sterven; sterft dan gelijk mannen; gij zult martelaren voor de zaak zijn en uwe kroon kan niet grooter wezen. Doch", wederom zeide hij, „ik denk nauwelijks dat zij uw bloed zullen vergieten."

Dit was een lang onderhoud. De teederste gevoelens van Joseph werden opgewekt door het geloof, de edelmoedigheid en liefde welke zij openbaarden in hunne gewilligheid, zulk een gewaagde onderneming op zijn verzoek te doen. Hij zegende hen en maakte hen heerlijke beloften voor hun opoffering, en vertelde hun, dat indien hun leven genomen werd, hunne belooning des te grooter zou zijn. Het huis van Joseph verlaten hebbende, vergezeld van zijne oprechte wenschen voor hun welvaart, wachtten zij met bezorgdheid naar den tijd der vergadering. Zij begrepen volkomen de gevaren waaraan zij zich gingen blootstellen, nochtans deinsden zij niet terug. Zij wisten dat het hunnen plicht was, en zij besloten het onder alle gevaren te beproeven. Zij waren nu bekend met de namen der personen die tegen Joseph samenzweerden, met het doel hetwelk zij voor oogen hadden, en met vele van hunne plannen om dat doel te bereiken. Bovendien veronderstelden de gewaande moordenaars dat zij in volle overeenstemming waren met hunne helsche bedoelingen; en indien zij door eenige omstandigheden argwaan zouden verwekken, dat zij de vergadering op Joseph's verzoek of zelfs alleen met zijn weten bijwoonden, zoo zou hun leven in zulk een omgeving inderdaad van weinig waarde geacht worden. Zij besloten liever in den Heer te vertrouwen dan het Priesterschap te verraden. Hunne gevoelens kunnen waarschijnlijk het best begrepen worden toen de tijd der vergadering naderde, en zij hunne schreden richtten naar het huis van William Law, alwaar die zou gehouden worden. Zekerlijk zij spreidden een moed ten toon, welke navolgens waardig is voor elke jongeling in Israël.

Toen zij op de plaats der samenkomst aankwamen bevonden zij tot hunne verbazing en onrust, dat de ingang tot het huis bewaakt werd door mannen, gewapend met musketten en bajo-

netten. Nadat zij navorschend van hoofd tot de voeten beschouwd waren en zorgvuldig waren ondervraagd, slaagden zij al de wachten te passeeren en toegang te verkrijgen. Hieruit blijkt duidelijk, dat groote voorzorg genomen was, dat niemand kon binnen komen dan alleen diegenen die van hunne partij was en die gereed was, elke maatregel aan te nemen die voorgesteld mocht worden tegen den Profet Joseph. Bij hun binnentreden bemerkten zij dat er groote verwarring heerschte en dat er vele besprekingen onder de leden der samenzwering plaats hadden. Alle schenen besloten te zijn dat Joseph sterven zou, doch tegenwerpingen werden tot elk plan gemaakt dat voorgesteld werd.

In het raadplegen en plannen vormen werd veel tijd besteed voordat de vergadering tot orde geroepen werd en aan iets beslist werd begonnen. De jongelingen echter volgden Joseph's onderrichtingen op en bleven kalm en teruggetrokken. Dit scheen echter de argwaan van sommigen op te wekken, dat zij niet ernstig ten gunste van hunne goddelooze doeleinden waren, en sommigen der samenzweerdere begonnen zich bijzondere moeite te getroosten, om aan de jongelingen de groote misdaden te verklaren, die zij zeiden, dat Joseph bedreven had en de gevolgen welke volgen zouden indien zijne goddelooze wandel niet gestopt werd. Zulks werd gedaan met het doel om hen te overtuigen, dat hunne strenge maatregelen tegen Joseph voor het welzijn der Kerk waren, en zij raadden hen aan een werkzaam deel te nemen, om dit groote werk goed tot stand te brengen. De twee knapen zaten echter stil te zamen en beantwoordden hunne argumenten slechts met te zeggen, dat zij slechts jongens, knapen waren en zulke dingen niet begrepen, en liever geen aandeel in de verhandelingen namen.

Gelijk als reeds gezegd is, broeder Scott was in het gezin van William Law opgevoed, en de laatste gaf voor vanwege die reden groote vriendschap voor hem te hebben en was zeer ijverig het doel der voorgestelde vereeniging te verklaren, en hem over te halen zich met hen te vereenigen. Hij kwam zelfs bij hen, zette zich nevens Robert en sloeg zijn arm om zijn hals hem aanradende, met hem redeneerende, en hem smekende zich aan te sluiten in hunne pogingen de Kerk van zulk een gevaarlijk bedrieger te verlossen! Ter zelfder tijd zat broeder Cowles nevens broeder Harris in dezelfde houding, en arbeidende met de zelfde ernstigheid. De knapen waren echter niet lichtelijk te overtuigen. Niettemin trachtten zij in hunne gezegdens zeer voorzichtig te zijn, zelfs de geringste reden tot kwade gevoelens te vermijden of eenige argwaan aangaande de ware reden van hunne tegenwoordigheid te geven. Zij zeiden dat zij te jong waren de leer aangaande de

„geestelijke vrouw” te verstaan, waarvan Joseph werd beschuldigd benevens de vele andere dingen welke zij in den Profeet veroordeelden, dat Joseph hun nimmer kwaad gedaan had, en dat zij niet deel wenschten te nemen in eene samenzwering tegen zijn leven.

Doch werd hun gezegd: „Joseph is een gevallen Profeet; hij ontvangt openbaringen van den duivel, en misleid het volk, en indien er niets beslist gedaan werd om van hem bevrijd te worden, hij de geheele Kerk tot verwoesting zou leiden.” Deze en vele andere redeneeringen werden te vergeefs tot de knapen voorgelegd, om hen te bewegen zich aan te sluiten, doch zij bleven bij hun beweren, hetzelfde niet te begrijpen en niet veel belang in zulke dingen te stellen. Ten laatste eindigden zij met hen aan te raden, en aangezien dat alles voldoende gevorderd was, besloten zij met de organisatie voort te gaan.

Een eed was samengesteld welk elk lid verlangd werd af te leggen. Francis Higbee, een vrederechter, zat aan een tafel aan het eene einde der kamer en diende den eed aan elk individu afzonderlijk toe op de volgende wijze: De kandidaat stapte voorwaarts tot de tafel, nam een bijbel op, die voor dat doel daar gebracht was, en verhief dien met zijn rechterhand, waarop de rechter hem op ernstigen toon vroeg: „Zijt gij gereed?” En een bevestigend antwoord ontvangende, ging hij voort in een toon en wijze welke het gemoed der jongelingen met angst vervulden: „*Gij zweert ernstig voor God en alle heilige engelen, en deze uwe broeders door wie gij omgeven zijt, dat gij uw leven, uwe vrijheid, uwe invloed, uw alles wilt geven voor de verwoesting van Joseph Smith en zijne genooten, zoo helpe u God!*” De persoon gezworen zijnde zeide dan, „ik doe”, waarna hij den Bijbel nederlegde en zijn naam in een boek teekende onder een copie van den eed, dat op de tafel lag, en daarna werd het wettelijk door den rechter geteekend.

De knapen zaten met verbazing op dit tooneel te staren, zich verwonderende hoe verstandige wezens, welke zich eenmaal in het licht der waarheid verheugd hadden, in zulk een diepte van goddeloosheid konden vallen, om bereidwillig te zijn zulk een eed af te leggen tegen den profeet van God en zijne getrouwe volgelingen. Zij gevoelden eveneens geene geringe ongerustheid aangaande hun eigen lot, en deinsden bijna terug voor het oogenblik, dat de laatste den eed zou hebben afgelegd. Ten laatste was dit gedeelte der verhandeling gedaan, ongeveer tweehonderd personen hadden den eed afgelegd.

Wordt vervolgd.

NOODZAKELIJKHEID DES DOOPS. — Het Evangelie vereischt den doop door onderdompeling tot vergeving van zonden, wat de beteekenis is van het woord in de oorspronkelijke taal — namelijk, te begraven of onder te dompelen. ** Maar ik geloof verder in de gave des Heiligen Geestes door de oplegging der handen. ** Men kan juist zoo goed een zak met zand doopen als een mensch, wanneer het niet gedaan wordt met het vooruitzicht van een vergeving van zonden en het ontvangen van den Heiligen Geest. Doop door water is slechts een halve doop en geeft niets zonder de andere helft, dat is, de doop van den Heiligen Geest.

JOSEPH SMITH.

ONTSLAGEN.

18 Juni — Ouderling James H. Pitt, van de Amsterdamsche Conferentie, is eervol van zijn werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Hij kwam den 17 December 1906 te Rotterdam aan en was eerst werkzaam in de Arnhemsche Conferentie. Daarna op 20 September 1907 werd hij verplaatst naar de Groningsche Conferentie, van daar op 20 Nov. 1908 naar de Luiksche Conferentie, toen op 2 Juli 1908 naar de Arnhemsche Conferentie en vervolgens op 5 Maart 1909 naar de Amsterdamsche Conferentie.

23 Juni — Ouderling J. W. Howe Jr. van de Groningsche Conferentie is eervol van zijn werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Hij kwam den 17 December 1906 te Rotterdam aan en was eerst werkzaam in de Arnhemsche Conferentie, daarna op 3 Aug. 1907 werd hij verplaatst naar de Rotterdamsche Conferentie en van daar op 7 Nov. 1908 naar de Groningsche Conferentie.

28 Juni — Ouderling T. W. Matthews van de Amsterdamsche Conferentie, is eervol van zijn werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Hij kwam te Rotterdam den 4 Nov. 1906 aan en was eerst werkzaam in de Rotterdamsche Conferentie, daarna op 20 Feb. 1908 werd hij verplaatst naar de Groningsche Conferentie, en van daar op 12 Aug. 1908 naar de Amsterdamsche Conferentie.

VERANDERING VAN ADRES.

Het adres van de Zendelingen, te *Zwolle* arbeidende, is nu: *Hagelsteeg 15 A.*

VERPLAATST.

Ouderling C. S. Hyde van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

Ouderling E. E. Mitchell, van de Amsterdamsche naar de Arnhemsche Conferentie.

Ouderling L. A. Sherwood van de Groningsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
J. H. WALKER.

Assistent
WM J. DE BRIJ.

IETS OVER DEN DOOP.

Wanneer de Heiligen der laatste Dagen trachten te bewijzen, dat de doop door onderdompeling bediend moet worden, dan moet men zich verwonderen over de vele argumenten welke aangevoerd worden, om te bewijzen, dat onderdompeling onnoodig is. Ja, er zijn zelfs personen die willen beweren, dat de doop nooit door onderdompeling beoefend werd. Deze bewering wordt natuurlijk door onkunde veroorzaakt.

Een onpartijdig onderzoek zal duidelijk doen blijken, dat de beteekenis van het woord doop onderdompeling en geen besprenkeling bedoelt. Verder wordt alleen door onderdompeling aan het doel en de beteekenis van den doop beantwoord, want het stelt een begrafenis en opstanding voor. Wanneer wij den Bijbel aandachtig lezen, dan zullen wij zien, dat er gedoopt werd waar veel water was, Joh. 3 : 23; dat men in het water afdaalde en weder uit het water opklom, Matth. 3 : 16; Hand. 8 : 38, 39; dat er van een bad der wedergeboorte gesproken wordt, wat niet aan besprenkeling maar aan een dompeling van het geheele lichaam doet denken, Titus 3 : 5. Verder zal een onderzoek der kerkgeschiedenis doen zien, dat onder de eerste christenen de doop door onderdompeling werd bediend en niet door besprenkeling. Geschiedschrijvers en godgeleerden bevestigen dit.

Niettegenstaande de vele bewijzen tracht men nochtans de onderdompeling te bestrijden, als zijnde onnoodig. De vraag is echter, of besprenkeling door God geboden is of door den mensch, want wij lezen in Matt. 15 : 9: „Doch te vergeefs eeren zij Mij, leerende leeringen, die geboden van menschen zijn.” Nergens is eenig bewijs gegeven, dat de Goddelijke goedkeuring aan besprenkeling is geschonken, wat meer zegt en het tegendeel bewijst, is het feit, dat besprenkeling werd ingesteld en beoefend in een tijd, dat de christenen de gezonde leer gingen verlaten en verschillende verkeerde instellingen in de kerk kwamen.

Als er dus iemand dwaalt, dan zijn het niet de Heiligen der laatste Dagen, die gedoopt zijn op de juiste wijze. Er worden steeds meer en meer bewijzen gegeven die het getuigenis van de Heiligen der laatste Dagen versterken. Wij laten er hier een paar volgen:

In de „Blijde Boodschap”, n°. 23, 18e jaargang, worden de

volgende vragen beantwoord: „Waarom doopte Johannes volgens Joh. 1: 28 juist te Bethabara? Wat is de beteekenis van dezen naam?

Antwoord: „De beteekenis van den naam Beth-Abara maakt meteen duidelijk, waarom Johannes juist dáár doopte. *Beth* beteekent *plaats* of *huis*. Een verbinding met dit woord komt vaak in den Bijbel voor. We noemen hier slechts: Bethanië (huis der dadels, Matth. 21 vs. 17), Bethel (plaats, waar God is, Gen. 12 vs. 8), Bethesda (huis der barmhartigheid, Joh. 5 vs. 2).

Abara wil zeggen: *doorgang*. Beth-ábara wil dus zeggen: *plaats om door* (de rivier) *te gaan*. 't Was natuurlijk, dat Johannes zulk een ondiepe plaats opzocht om te doopen.”

Dit pleit ten voordeele van onderdompeling en niet voor besprenkeling, want in die „ondiepe plaats” kon de doopeling zonder gevaar ondergedompeld worden. Besprenkeling kon juist zoo goed op een diepe plaats gebeuren, want dan was het alleen noodig de hand met water te vullen, of de vingers te bevochtigen, en men behoefde daartoe niet in het water af te dalen.

Op Zaterdag 5 Juni werd Prinses Juliana in de Willemskerk te 's Gravenhage gedoopt, door den waarnemenden hofprediker Dr. J. H. Gerretsen. Aan „De Nederlander” van 7 Juni ontleenen wij het volgende:

„De prediker ging thans voor in gebed, en koos vervolgens als tekst van zijn prediking Luk. 7, laatste gedeelte van vers 15: „En Hij (Jezus) gaf Hem aan zijne moeder.” De prediker schetste hetgeen te Naïn was geschied bij de begrafenis van den door den Heiland opgewekten jongeling. Eigenlijk, zoo betoogde hij, is ook de Doop eene begrafenis. Bij de besprenkeling met water gaat veel van die gedachte verloren. Vroeger was dat anders, werd de doopeling ondergedompeld, was het — gelijk Paulus in Rom. 6 zegt — een begraven worden met Christus in den doop, ten einde met Hem tot een nieuw leven te worden opgewekt. Onder ons is die beteekenis bijna te loor gegaan. Doch niet in ons Doop-formulier.

Wij zijn heden opgegaan om Prinses Juliana te doopen, Haar te begraven met Christus tot een nieuw leven. Er is dan ook een nauw verband tusschen de — in Lukas 7 behandelde — geschiedenis en de Doopsbediening.”

Wij zien dus duidelijk, dat ontwikkelde personen erkennen „dat de doop een begrafenis is, dat bij de besprenkeling met water veel van die gedachte verloren gaat en vroeger de doopeling ondergedompeld werd.”

Als bij zulk een gewichtige gebeurtenis, door een geleerd persoon als Dr. Gerretsen, deze getuigenissen worden gegeven, dan zullen er zeker gegronde bewijzen voor zijn. Voor besprenkeling zijn er echter geen bewijzen te vinden. Het „niet noodig achten” door den mensch uitgesproken, moet verstommen voor de vele bewijzen tegen besprenkeling aangevoerd.

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche Amsterdamsche conferentie werd gehouden op Zondag 20 Juni, in het gewone vergaderlokaal De Wittenstraat 109. Er werden drie vergaderingen gehouden. De eerste vergadering begon te 10 ure.

Conferent. President I. Sander sprak een woord van welkom tot de aanwezigen en drukte zijne vreugde en blijdschap uit te kunnen getuigen, dat er heden apostelen en profeten op aarde zijn. Ouderling J. W. Howe noemde eenige redenen waarom hij in het Mormonisme geloofde, en besprak in het kort de beginselen van het Evangelie. President J. H. Walker, en de zendingen G. B. Alexander, S. R. Newton en J. H. F. Volker zongen daarna een quartet. Ouderling T. W. Matthews bewees dat geloof niet alleen voldoende is tot zaligheid en dat een levend geloof ook door werken gekend zal worden. President J. H. Walker sprak over het Boek van Mormon en bewees, dat er ook nog andere goddelijke boeken bestaan, dan die in den Bijbel vervat zijn. De getuigenissen der drie en der acht getuigen werden door hem besproken.

De tweede vergadering begon ten twee uur. Het avondmaal werd bediend door F. H. Platt en P. Zijssing, bijgestaan door P. A. Clayton, C. de Gooyer, J. W. Howe en B. Child. Er werden daarna twee kinderen gezegend en een persoon tot lid der Kerk bevestigd. De autoriteiten der Kerk en Zending werden toen tot ondersteuning aan de leden der Kerk voorgesteld, en ook het verslag der werkzaamheden gedurende de laatste zeven maanden in die conferentie verricht, besproken. Ouderling O. Oisen, President der Groningsche Conferentie, sprak over Joseph Smith als een profeet van God. Hij getuigde van de oprechtheid van de leiders der Kerk en toonde door voorbeelden uit zijn eigen leven aan, dat Gods voorzienigheid over de Heiligen der laatste Dagen is. Daarna werd door J. H. Walker, G. B. Alexander, S. R. Newton, J. van Duuren, John. J. Millard, J. H. F. Volker, J. S. Bennion en J. A. Jackson een dubbel quartet gezongen. Ouderling S. R. Newton sprak over de zegeningen van een werkzaam leven en besprak daarna de kinderdoop en de goddelijke

volmacht. Ouderling C. S. Hijde sprak over geloof en werken, toonende dat die steeds te zamen gepaard gaan en door gehoorzaamheid aan Gods geboden, de liefde voor onze naasten zal toenemen.

Des avonds ten zeven ure begon de laatste vergadering. Nadat iemand tot lid der Kerk bevestigd en een kind gezegend was, sprak ouderling Jos. H. Smith over Joseph Smith als een profeet. Hij toonde door het aanhalen van eenige zijner profetieën en hunne vervulling, dat hij een waar profeet was. Verder besprak hij de noodzakelijkheid van openbaring. Ouderling D. D. Brimhall, President der Arnhemsche conferentie, sprak daarna over gehoorzaamheid. Hij toonde aan, dat God gewillig was den mensch aan te nemen en dat de keuze nu voor een ieder werd geplaatst, om te gehoorzamen aan het Evangelie. Daarna werd er weder een quartet gezongen door de zelfde broeders die des morgens zongen. Ouderling W. J. De Brij was de laatste spreker. Hij las voor Matth. 15 : 1—9. Daarna toonde hij aan dat de geboden Gods moeten gehoorzaamd worden door de menschen. Het voorbestaan van de geesten der menschen, het doel van het leven op aarde, het sterven en het gaan van de geesten der menschen naar de wereld der geesten, in verband met de prediking van Jezus aan de geesten in de gevangenis werd toen door hem besproken.

Alle vergaderingen werden zeer goed bezocht. In de avond vergadering waren ruim 450 personen aanwezig, waaronder 75 vreemdelingen, er werden 130 traktaatjes en 50 boekjes uitgegeven en eenige adressen verkregen. Er werd met groote tevredenheid over deze conferentie gesproken. Er waren ongeveer 50 zendelingen aanwezig.

Op Maandag 21 Juni, ten 9.30 v.m. werd er een vergadering voor de zendelingen gehouden. Er werd verslag der werkzaamheden gegeven en tevens eenige nuttige wenken en raadgevingen.

C. A. WOOLLEY. *Secr.*

DE HERSENEN VAN HET KIND.

Op den leeftijd van ongeveer acht jaren zijn de hersenen van het kind volkomen ontwikkeld, het komt slechts te kort in onderzanding en in praktijk. Het kan elk afgetrokken beginsel en ieder letterkundig stuk verstaan, zoowel de theorie van evolutie als het treurspel van Hamlet door Shakespeare geschreven.

Professor W. I. THOMAS
in „*American Magazine*”.

HEBBEN ZIJ EEN BETEREN WEG GEKOZEN?

Zaterdagavond was gekomen, de zuurverdiende penningen waren ontvangen en als naar gewoonte moest eerst, op weg naar huis, nog even de herberg ingewipt worden, om met de kameraden nog een „slokkie” te nemen, want het was immers Zaterdagavond. Thuis gekomen werpt hij met niet veel vriendelijkheid het geld op tafel, na er natuurlijk een zakduitje afgehouden te hebben. Moeder de vrouw neemt het geld op en zendt een der kinderen om de noodige boodschappen voor het avondeten te halen, want het was immers Zaterdag en zooals het spreekwoord zegt, hing de lamp voorover, er was niets meer in huis, en daarom was door allen op de thuiskomst van vader gewacht.

Onder het eten vroeg kleine Anna: „Vader krijg ik nu schoentjes, ik ben al lang niet op straat geweest.” „Dat mot je aan je moeder vragen,” was het antwoord, „want zij heeft het geld gekregen en doet het huishouden”.

Moeder waagde het aan te merken, dat het weeggeld zoo klein was en hij zooveel achterhield voor zakgeld, dat zij haast niet wist hoe rond te komen. Er moesten ook wat kousen zijn en als hij eens wat minder zakgeld nam, dan . . . „Wat drommel, durf jij van minder zakgeld spreken, mag een man dan niks hebben voor zijn harde werken, zie jij maar dat je er komt, dat zijn vrouwenzaken.” En haastig zijn pet nemende, ging hij de deur uit, om naar den herberg te gaan en daar den avond door te brengen, want het was toch Zaterdagavond.

Laat, zeer laat kwam hij thuis, er was niet veel meer van het zakgeld over. Zonder een woord te spreken ging hij naar bed, maar zijne vrouw bleef nog tot na middernacht op, om de kousen, welke zoo vol gaten waren, te stoppen en met garen de oude schoentjes van Anna wat bij te halen, want het was morgen immers Zondag en dan kon zij toch voor de deur spelen. Ja, morgen was het Zondag, maar geen dag van huiselijk genot voor dit gezin, want zoolang vader nog wat zakgeld had, was hij met de kameraden in de herberg te vinden. En als het op was, ja, dan was hij thuis, maar steeds vloekende en murmureerende over den ellendigen toestand van den werkman, die zijn kinderen niet eens naar behooren kan kleeden.

Eenige jaren zijn voorbij gegaan. Er is wederom een Zaterdagavond voor het gezin aangebroken. De tafel is van een eenvoudigen maaltijd voorzien, want moeder had het er op toegelegd tot Zaterdagavond toe te komen, zoodat niet meer op vaders geld gewacht behoeft te worden. Er was wel niet veel, maar toch genoeg op tafel. Vader kwam thuis, kuste vrouw en kinderen en

na een kort en krachtig gebed tot den Gever van alles opgezonden te hebben, ging men eten. Anna, welke grooter was geworden, nam na het eten de tafel af en maakte tevens vader op hare schoenen opmerkzaam en dat zij morgen niet graag uit de zondags-school wilde thuis blijven. „Wel beste meid, ik zal straks met moeder overleggen wat wij voor u doen kunnen, het zal wel gaan denk ik”, was het vriendelijke antwoord van vader.

Het weekgeld, dat niet verminderd was op weg naar huis, omdat vader niet meer de herberg inwipte als voorheen, werd nu geheel, zonder dat er een zakduitje afgehouden was, op een daartoe aangewezen plaatsje gelegd. Vader en moeder bespraken nu beiden wat er afgenomen kon worden en gezamenlijk gingen men schoenen voor Anna koopen. Thuis gekomen las vader iets uit *De Ster* voor, zoodat allen er voordeel van hadden en na te zamen te hebben gebeden, begaven de kinderen zich naar bed, terwijl vader en moeder nog even wat te praten hadden. Veel was er niet meer te stoppen en te verstellen, want er was meer overleg en voorspoed in het gezin gekomen.

De Zondag werd gezellig doorgebracht. De vergaderingen en zondagsschool werden bezocht en vader ging met de kinderen wandelen, terwijl moeder het eten gereed maakte.

Moeder dacht terwijl over de zegeningen en het geluk dat zij had ontvangen door het aannemen van de leeringen die hun door die twee jonge mannen, de Mormoonsche zendelingen, waren verkondigd. Vader keek met droefheid naar de plaatsen waar sommige zijner vroegere makkers zich met het schijngenot der wereld vermaakten en dankte inwendig voor de zegeningen hem en zijn gezin door het Evangelie van Christus, door de wereld Mormonisme genoemd, aangebracht, en de kinderen waren gelukkig.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

In ons vorig nummer werd vermeld, dat ouderling J. H. Walker als President der Nederlandsch-Belgische Zending was aangesteld. Wij wenschen hieraan toe te voegen, dat deze aanstelling slechts tijdelijk is totdat de nieuwe President uit Utah alhier zal zijn aangekomen.

In ons vorig nummer maakten wij melding van een verslag van een lezing over het Mormonisme, voorkomende in *De Voorzorg* van 17 Mei. Wij ontvingen bericht, hetwelk door gegevens bevestigd werd, dat dit verslag niet met opzet zoo laat was verschenen, daar dit vaak voorkomt. Er mag dus aan geen opzettelijke bedoeling gedacht worden, zooals wij lieten doorschemeren in onze opmerking over de late plaatsing.

Het aantal intekenaren der *Ster* is wederom toegenomen. Br. C. A. Woolley verkreeg er 1, Jos. H. Smith 1, C. S. Hijde 1 en D. F. Davis 1.

HET BEGRAVEN VAN DEN STRIJDBIJL.

Toen de eerste Europeesche kolonisten zich in Amerika vestigden, zagen zij een zeer eigenaardige gewoonte onder de Roodhuiden. Wanneer twee stammen met elkander gestreden hadden en de vrede werd gesloten, dan werd dit gedaan door het begraven van een strijdbijl. Het is voorwaar een zeer schoon zinnebeeld van vrede, om het wapen dat van dood en vernieling getuigt, diep onder de aarde te begraven. Men wil daarmede te kennen geven, dat twist, bloedvergieting en vernieling een einde hebben genomen.

De strijdbijl — tomahawk — was een steenen bijl door middel van een riem aan een steel bevestigd, en was een vreeselijk wapen in de handen der Roodhuiden.

Vanwaar deze gewoonte, om een strijdbijl als bewijs van vrede te begraven, haar ontstaan te danken heeft, is onbekend. Alleen weet men, dat deze gewoonte van geslacht tot geslacht is overgegaan. Vele gewoonten der Roodhuiden zijn duister en onverklaarbaar voor de onderzoekers die een studie van deze dingen maken, omdat het verleden van dit volk als met een sluier is omgeven. De Heiligen der laatste Dagen, die in het Boek van Mormon gelooven als een verslag van de vroegere geschiedenis van de bewoners van Amerika, zien in vele van deze zeden en gewoonten duidelijke bewijzen voor de echtheid van dat Boek en vele van die gewoonten worden daardoor verklaard.

Zoo lezen wij in het Boek van Mormon, dat zendelingen der Nephieten onder de Lamanieten gepredikt hebben en velen tot bekeering brachten en tot geloof in Christus. Zij hadden zulk een afschuw van hun vroeger goddeloos leven, dat zij een verbond maakten geen bloed van menschen meer te vergieten, zelfs niet dat hunner vijanden.

Zij hadden den haat der Lamanieten over zich gebracht, omdat zij zich bekeerd hadden en in Christus geloofden en de Lamanieten verklaarden hun daarom den oorlog. Zij werden aangevoerd door een geloovig koning en deze hield een gevoelvole toespraak tot het volk, waarin hij hun vroeg hunne zwaarden niet met het bloed hunner broederen te bezoedelen, maar die liever te begraven. Zie Alma 24 : 1—16. Verder lezen wij als volgt :

„Het geschiedde, toen de koning geëindigd was met spreken, en al het volk te zamen vergaderd was, dat zij hunne zwaarden namen en al de wapenen welke gebruikt werden voor het vergieten van menschenbloed, en dezelve diep begroeven in de aarde.

Dit deden zij als een getuigenis voor God in hun oog en

eveneens voor de menschen, dat zij nimmer wederom wapenen zouden gebruiken om menschenbloed te vergieten; en dit deden zij getuigende en zich verbindende met God, dat zij liever hun eigen leven wilden opofferen dan het bloed hunner broederen vergieten, en zij liever aan eenen broeder willen geven, dan hem ontnemen; en dat zij liever naarstig met hunne handen wilden arbeiden dan hunne dagen in ijdelheid doorbrengen."

Zij die in het Boek van Mormon gelooven, zullen duidelijk zien, dat hier de oorsprong gevonden wordt van het begraven van den strijdbijl als een teeken van vrede. Een studie van dit Boek, een vergelijking met de opgravingen in Amerika gedaan, en met de zeden en gewoonten der Roodhuiden, zal vele zulke getuigenissen geven, welke de echtheid van het Boek van Mormon aantoonen.

MAN EN VROUW.

De beste huisvrouw op deez' aard,
Is zij die bij haar eigen haard
Voor man en kroost haar tijd bewaard,
En niet als praatster is vermaard.

De vrouw die immer is op straat,
En gaarne met de buurvrouw praat,
Of 't huiswerk voor een ander laat,
Dat is een slechte koffiemaat.

Het is voorwaar geen goede man,
Die men tehuis nooit vinden kan,
Maar wel bij Hein, bij Piet of Jan,
En zijn tehuis doet in den ban.

Hij die voor zich alleenlijk leeft,
Nooit vrouw of kind een glimlach geeft.
En nooit naar hooger dingen streeft
Toont, dat hij niets om 't vrouwtje geeft.

Maar vrouw en man, en man en vrouw,
Te zaam verbonden door den trouw.
Beoogen steeds elkaars geluk,
Hetzij in voorspoed of in druk.

W. J. D. B.

OVERLEDEN.

SIJTSMA. — Te Groningen is op 10 Mei overleden Dirk Sijsma. Hij werd geboren 13 Sept. 1828 te Oosterwijk, Friesland, gedoopt 11 Maart 1899 door Lukas Venema, en bevestigd door Hyrum Hand

KRAMER. — Te Ogden City, Utah, is op 22 Mei overleden Rudolph Kramer. Hij werd geboren in Nederland en emigreerde in 1881 naar Amerika. Hij was 65 jaren oud toen hij stierf.

INHOUD.

Samenzwering te Nauvoo	Blz. 209	De Hersenen van het Kind	Blz. 220
Ontslagen	" 216	Hebben zij een beteren weg	
Verandering van Adres	" 216	gekozen	" 221
Verplaatst	" 216	In ons eigen Zendingsveld	" 222
Iets over den doop	" 217	Het begraven van den Strjdbijl	" 223
Verslag der Amsterdamsche Con-		Man en Vrouw	" 224
ferente	" 219	Overleden	" 224

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.